

[Mølgaard]

Systemet er i vid, vid udstrækning arvegods fra tidligere tider – med visse kanter slået af og andre bevarede. Nogle af bestemmelserne er forældede under indtryk af den mellemliggende udvikling i sociallovgivningen. Arbejdsløsheds-kassernes selvfinansiering var det oprindelige, som der i dag kun er en lille bitte flig tilbage af. Fattighjælpen med al dens urimelige væsen var det oprindelige alternativ. Det er den heldigvis ikke længere.

Den fuldstændige adskillelse af fagorganisationer og sociale forvaltningsenheder, som arbejdsløsheds-kasser er, har fra starten været forudsætningen for de offentlige kassetilskud, men den er aldrig rigtig blevet ført ud i livet eller respekteret.

Alt i alt kan der godt være brug for en debat om det bestående systems hensigtsmæssighed. Den stærkeste bremse for en videregående tilpasning til udviklingen på området har vel været et politisk fagorganisationsstøtteindske for offentlige midler – med enkeltindivider i den arbejdende befolkning som ofre.

CD-forslaget rejser et spørgsmål, men forslaget som sådant tror vi ikke så meget på. Vi vil da godt være med til at se nærmere på ændringsbehovene.

En ting vil jeg gerne fastslå som retsforbundets grundlæggende indgangssynspunkt vedrørende arbejdsløshedsunderstøttelsessystemet, nemlig at det ikke er det forhold, at dette system er så godt, at understøttelserne er så høje, der skaber arbejdsløsheden. Arbejdsløsheden er udgangspunktet, og derefter bliver der et vældigt træk på de offentlige finanser i kraft af et arbejdsløshedsunderstøttelsessystem, som man må have som forsikringssystem for dem, der rammes af den politisk skabte ledighed. Også CD synes at tro, at arbejdsløsheden i nogen grad skabes af, at arbejdsløshedsunderstøttelsen er så høj, idet man fastslår, at de arbejdsløse på 4–6 måneder skulle kunne finde arbejde. Det antydes i hvert fald stærkt. Det gælder bestemt ikke generelt.

I en fuldbeskæftigelsesperiode kunne CD-forslaget være noget mere velanbragt for så vidt angår dets konstruktive indhold, men det er bestemt ikke dagens situation, hvor de ansvarlige, gamle partiers redningsforsøg igennem september- og augustforlig år efter år rider landet og dets befolkning som en mare, så vi har en helt uanstændig arbejds-

løshed, som i øvrigt også CD som permanent forligsdeltager i de nævnte kriseforlig har et medansvar for.

Kombinationen af erhvervsfremme og »erhvervshæmme«, der jo bliver resultatet, når borgerlige stemmer arbejder i forening med andre alt for lidt konstruktive kræfter, er det, der skal modarbejdes fremfor noget. Arbejdsløsheden skal væk; ad den vej skal vi decimere det problem, som forslaget i øvrigt handler om.

**Mimi Jakobsen (CD):**

Jeg må sige, at jeg egentlig ikke er særlig skuffet over den modtagelse, forslaget har fået, selv om der måske kunne være grund til det. Det er ikke så forfærdelig mange partier, der har ment, at netop CDs forslag var egnet til at løse problemerne. Det ville nok også være mærkeligt, hvis man pludselig kunne lave et beslutningsforslag, som indebar, at alle ville erkende, at her var columbusægget, her var løsningen, for det er et utrolig kompliceret område.

Når jeg ikke er så skuffet, som andre måske ville mene at jeg havde grund til at være, er det, fordi der har været en lang række ordførere, der har erkendt – og det er sikkert ikke første gang, de erkender det, i dag – at der må ses på dette område, og at vi bliver nødt til at diskutere, hvordan vi kan få skabt et større incitament til at søge beskæftigelse, når man er kommet ud i arbejdsløsheden.

Ministeren hæftede sig naturligt meget ved det, der er ideen i hele forslaget: at der sker en kraftig reduktion i understøttelsen på et bestemt tidspunkt. Det er klart, det var det, der skulle være tilskyndelsen, og det var også forventeligt, at ministeren netop koncentrerede sig om det.

Ministeren siger også, at forslaget vil gavne de bedre lønnede, fordi de slipper ud over grænsen for maksimumsdagpenge og får en højere understøttelse. Ja, det gør de, men der sker jo altså også det, at faldet for dem er større og mere drastisk, hvis de ikke finder sig beskæftigelse eller i øvrigt får indstillet deres økonomiske forhold derefter, så de bliver altså også ramt tilsvarende hårdere efter det stykke tid.

Ministeren mente ikke, at dette forslag indeholder en besparelse, men at dets gennemførelse snarere ville medføre øgede ud-